

8508 LLEI 8/1989, de 13 d'abril, de taxes i preus públics. («BOE» 90, de 15-4-1989.)

JUAN CARLOS I

REI D'ESPANYA

A tots els qui vegeu i entengueu aquesta Llei.
Sapiguen: Que les Corts Generals han aprovat la Llei següent i jo la sanciono:

EXPOSICIÓ DE MOTIUS

I

El procés d'ordenació de les taxes en la història fiscal espanyola no es pot dir que hagi estat senzill, ni tan sols que estigui acabat. Això és degut a causes complexes i àmpliament conegudes, derivades de la gènesi, característiques i peculiar funció que aquests tributs van complir en el sistema tributari, en el finançament dels ens públics dotats d'una certa autonomia dins l'estructura del sector públic i, fins i tot, en la política retributiva dels funcionaris públics.

A partir de 1958 apareixen, tanmateix, una sèrie de disposicions de molt diversa naturalesa que avancen notablement en la reconducció de la taxa i de la seva utilització als paràmetres propis de la tècnica pressupostària i fiscal. Entre aquestes disposicions es pot destacar la Llei de taxes i exaccions parafiscals de 26 de desembre de 1958, la Llei de reforma del sistema tributari d'11 de juny de 1964 i la fonamental Llei de retribucions dels funcionaris de l'Administració Civil de l'Estat, de 4 de maig de 1965, que van acabar amb la parafiscalitat espanyola en establir l'aplicació dels principis de legalitat i integració pressupostària dels tributs i les exaccions parafiscals.

Posteriorment, el Reial decret llei 26/1977, de 24 de març, va suprimir una trentena d'antigues taxes o exaccions parafiscals, va transvasar-ne deu més al règim de preus o recursos propis d'organismes autònoms i va realitzar algunes refoses.

També, com a conseqüència de l'entrada en vigor de la Llei 30/1985, de 2 d'agost, de l'impost sobre el valor afegit, s'han derogat deu antigues exaccions o cànon parafiscals més.

En aquesta mateixa línia de racionalització i simplificació del sistema de taxes cal anotar la supressió d'unes quantes en els últims temps, feta per les lleis de pressupostos generals de l'Estat, així com la supressió de les taxes judicials feta per la Llei 25/1986, de 24 de desembre.

II

L'important esforç realitzat en els anys esmentats per refundre, sistematitzar i ordenar la presència d'aquests tributs en el nostre sistema tributari no ha pogut impedir, però, que la regulació de les taxes continuï oferint una dispersió i una complexitat que en dificulten el coneixement i l'aplicació, cosa que incideix, per tant, en la seguretat jurídica dels administrats, ni tampoc que encara s'arrosseguin certes manifestacions parafiscals.

Es patent, a més, que la nostra entrada a la Comunitat Econòmica Europea i les exigències que se n'han derivat al nostre país, en matèria d'harmonització fiscal, han influït directament en el peculiar món de les taxes i sobretot en les seves relacions de compatibilitat i exclusió amb l'impost sobre el valor afegit, que rebutja les taxes d'estructura equivalent a la d'un impost sobre vendes.

L'entrada en vigor de la Constitució i la jurisprudència del Tribunal Constitucional sobre el principi de legalitat tri-

butària han incidit notablement en la configuració del sistema tributari espanyol implantat a partir de 1979, però no han tingut projecció a penes en la regulació de les taxes, la legislació bàsica de les quals és preconstitucional.

Per tot això resulta convenient afrontar la revisió d'aquesta legislació, inserint-la en el nou marc jurídic creat per la Constitució espanyola, de manera que les taxes puguin ocupar un lloc efectiu entre els ingressos no financers dels ens públics, absolutament concentrats en aquests moments més que en la figura del tribut en general, en la de l'impost. Només d'aquesta manera es pot aspirar a aconseguir una estructura més diferenciada dels ingressos públics coactius, que faci recaure sobre els beneficiaris directes de certs serveis i activitats públics el cost de la seva prestació, en lloc de finançar-los amb impostos generals aplicables a tots els ciutadans. Amb aquesta associació del principi bàsic de capacitat econòmica i del d'equivalència o benefici per articular determinats tributs, s'espera millorar no només la suficiència del sistema en el seu conjunt sinó els seus components d'equitat i justícia, mantenint alhora l'objectiu de contenció de la pressió fiscal individual present en les lleis fiscals aprovades en aquesta legislatura.

III

Aquesta Llei no es limita, però, a la regulació bàsica de les taxes en el conjunt dels ingressos tributaris, sinó que aborda, també, la dels preus públics: figura mal definida en el nostre ordenament i, sobretot, insuficientment regulada, respecte de la qual, amb aquesta diferència, caldria realitzar pràcticament les mateixes consideracions exposades respecte a la necessitat d'emprendre'n la reforma legislativa.

La distinció entre preu i taxa és una qüestió clàssica de la hisenda pública, minimitzada jurídicament per l'escassa significació dels ingressos procedents del preu en el conjunt dels ingressos públics. Tanmateix, tant la taxa com el preu públic arrenquen d'un mateix supòsit de fet com és que l'ens públic entrega directament certs béns o presta certs serveis pels quals és possible obtenir a canvi un ingrés. En els dos casos tindrem ingressos públics, però mentre que en el preu la relació que s'estableix és contractual i voluntària per a qui el paga, en la taxa apareix la nota de coactivitat pròpia del tribut i, consegüentment, les exigències pròpies del principi constitucional de legalitat per crear-la i aplicar-la.

Resulta, per tant, igualment necessari emprendre a nivell legal la regulació del règim jurídic del preu públic i la seva delimitació amb les taxes, ja que la teoria jurídica de la distinció entre les dues figures està poc desenvolupada a Espanya a tots els nivells.

Atenent aquesta finalitat es construeix un esquema basat en els principis següents:

Les taxes són tributs el fet imposable dels quals consisteix en la prestació de serveis o la realització d'activitats en règim de dret públic, que es refereixin, afectin o beneficiïn els subjectes passius. Conscient la norma que, en certs supòsits, es poden prestar serveis o realitzar activitats que, per les seves característiques, no impliquen les notes pròpies de la taxa, la delimitació o acotament del camp d'aquesta mateixa s'efectua amb dues notes: la sol·licitud o recepció del pressupost de la taxa ha de ser obligatòria per a l'obligat a satisfer-la i, a més, el servei o activitat que presta l'ens públic no ha de poder ser prestat pel sector privat (no hi pot haver concurrència entre el sector públic i el sector privat). Quan concorrin en la prestació del servei o realització de l'activitat les dues notes comentades (obligatorietat i no-concurrència) estarem davant una taxa. Per contra, si el servei o activitat és susceptible de ser prestat pel sector privat o bé en la seva sol·licitud no hi ha obligatorietat, estarem

davant el preu públic. També estarem davant un preu públic quan l'activitat consisteixi en la concessió de la utilització privativa o aprofitament especial del domini públic.

IV

A les raons exposades en els apartats anteriors per justificar la necessitat d'aquesta Llei cal afegir la que deriva de la inexcusable cohesió que hi ha d'haver entre la regulació d'aquestes figures a l'efecte del sistema tributari general i l'aplicable en el de les hisendes territorials. Malgrat que la taxa i el preu són figures pràcticament residuals en el finançament de l'Estat, la seva importància és evident en els pressupostos de les corporacions locals, on han assolit un notable desenvolupament. D'aquí que la promulgació de la Llei de finançament de les hisendes locals faci necessari unificar les solucions normatives d'ordenació de les taxes i els preus públics contingudes en el sistema tributari de l'Estat, de les comunitats autònomes i de les entitats locals, per tal de garantir la màxima coherència en la tècnica fiscal dels tres nivells territorials d'organització de l'Estat.

V

En resum, amb aquesta Llei es pretén bàsicament:

- Disposar d'un instrument legal per a la racionalització i la simplificació del sistema tributari i, en concret, del subsistema de taxes i exaccions parafiscals, que permeti, alhora, diferenciar el finançament pressupostari mitjançant ingressos tributaris sobre la base de la combinació del principi d'equivalència amb el de capacitat contributiva.
- Flexibilitzar legalment la utilització d'aquest instrument de finançament públic, mitjançant la incorporació al règim tributari general dels criteris de la legislació reguladora de les hisendes locals i de la doctrina del tribunal constitucional sobre el principi de legalitat en matèria tributària.
- Delimitar els conceptes de taxa i preus públics, així com el règim d'exigència d'aquests últims. Amb això deixaran de produir-se confusions entre una institució i l'altra i es podran classificar adequadament els diferents supòsits que vagin apareixent en la realitat.

TÍTOL PRIMER

Disposicions generals

Article 1. Objecte

Aquesta Llei té per objecte la regulació del règim jurídic dels recursos de dret públic següents:

- Taxes.
- Preus públics.

Article 2. Delimitació de l'àmbit d'aplicació de la Llei

Els preceptes d'aquesta Llei no són aplicables a:

- Les cotitzacions al sistema de la Seguretat Social i les de naturalesa idèntica que es recaptin conjuntament amb les primeres.
- La contraprestació per les activitats que realitzin i els serveis que prestin les entitats o organismes públics que actuïn segons normes de dret privat.
- Els recursos de les cambres de comerç, indústria i navegació, que es continuen regulant per la seva legislació específica.

Article 3. Mesures pressupostàries

1. Els recursos regulats en aquesta Llei corresponents a l'Estat i els seus organismes autònoms s'ingressen en les caixes del Tresor Públic o en comptes bancaris autoritzats pel Ministeri d'Economia i Hisenda.

2. La recaptació, custòdia i ingrés dels drets corresponents a altres ens es regeix per les normes que els siguin aplicables.

3. El rendiment dels recursos a què es refereix l'article primer d'aquesta Llei s'aplica íntegrament al pressupost d'ingressos que correspongui, sense que se'n pugui efectuar cap mena de desviació ni minoració, llevat del que disposa l'article 12.

4. El ministre d'Economia i Hisenda pot proposar al Govern o al ministre del ram l'establiment d'ingressos de dret públic regulats en aquesta Llei, per part dels òrgans de l'Administració de l'Estat, organismes o ens que no els apliquin, així com la seva actualització, quan sigui procedent.

Article 4. Responsabilitats

Les autoritats, els funcionaris públics, agents o assimilats que de manera voluntària i culpable exigeixin indegudament una taxa o preu públic, o ho facin en una quantia més elevada que l'establerta, incorreran en falta disciplinària molt greu, sens perjudici de les responsabilitats d'un altre tipus que es puguin derivar de la seva actuació.

Quan adoptin de la mateixa manera resolucions o realitzin actes que infringeixin aquesta Llei i les altres normes que regulen aquesta matèria, estaran obligats, a més, a indemnitzar la hisenda pública pels perjudicis causats.

Article 5. Serveis públics essencials

L'establiment de taxes o preus públics per la prestació dels serveis públics de justícia, educació, sanitat, protecció civil o assistència social només es pot efectuar en els termes previstos a la llei o lleis reguladores dels serveis de què es tracti, sens perjudici de la seva regulació i aplicació, quan aquelles ho autoritzin, de conformitat amb aquesta Llei.

TÍTOL II

Taxes

CAPÍTOL PRIMER

Normes generals

Article 6. Concepte

Les taxes són tributs el fet imposable dels quals consisteix en la prestació de serveis o la realització d'activitats en règim de dret públic, que es refereixin als subjectes passius, els afectin o els beneficiïn, quan concorrin les dues circumstàncies següents:

- Que siguin de sol·licitud o recepció obligatòria per part dels administrats.
- Que no puguin ser prestats o realitzats pel sector privat, per tal com impliquin intervenció en l'actuació dels particulars o qualsevol altra manifestació de l'exercici d'autoritat o perquè, en relació amb els serveis esmentats, n'estigui establerta la reserva a favor del sector públic conforme a la normativa vigent.

Article 7. Principi d'equivalència

Les taxes han de tendir a cobrir el cost del servei o de l'activitat que constitueixi el seu fet imposable.

Article 8. Principi de capacitat econòmica

En la fixació de les taxes cal tenir en compte, quan ho permetin les característiques del tribut, la capacitat econòmica de les persones que les han de satisfer.

Article 9. Fonts normatives de les taxes

1. Les taxes es regeixen:

- a) Pels tractats o convenis internacionals que continguin clàusules en matèria de taxes, publicats oficialment a Espanya.
- b) Per aquesta Llei, per la Llei general tributària i la Llei general pressupostària, en tot allò en què no preceptuin el contrari.
- c) Si s'escau, per la Llei pròpia de cada taxa.
- d) Per les normes reglamentàries dictades en el desplegament d'aquestes lleis.

2. Aquesta Llei s'aplica supletòriament respecte de la legislació que regula les taxes de les comunitats autònomes i les hisendes locals.

Article 10. Establiment i regulació

1. La creació i la determinació dels elements essencials de les taxes s'ha de realitzar d'acord amb la Llei.
2. Són elements essencials de les taxes els determinats per aquesta Llei en el capítol següent. Amb subjecció al que s'hi disposa, el Govern, mitjançant reial decret, pot acordar l'aplicació i desplegar la regulació de cada taxa.

Article 11. Previsió pressupostària

L'exacció de les taxes ha d'estar prevista en els pressupostos dels ens públics.

Article 12. Devolució

És procedent la devolució de les taxes que s'hagin exigit, quan no es realitzi el seu fet imposable per causes no imputables al subjecte passiu.

CAPÍTOL II**La relació jurídicotributària de taxa****Article 13. Fet imposable**

Es poden establir taxes per la prestació de serveis o realització d'activitats en règim de dret públic consistents en:

- a) La tramitació o expedició de llicències, visats, matrícules o autoritzacions administratives.
- b) L'expedició de certificats o documents a instància de part.
- c) Legalització i segellament de llibres.
- d) Actuacions tècniques i facultatives de vigilància, direcció, inspecció, investigació, estudis, informes, assessorament, comprovació, reconeixement o prospecció.
- e) Examen de projectes, verificacions, contrastacions, assajos o homologacions.
- f) Valoracions i taxacions.
- g) Inscripcions i anotacions en registres oficials i públics.
- h) Serveis acadèmics i complementaris.
- i) Serveis portuaris i aeroportuaris.
- j) Serveis sanitaris.
- k) Activitats o serveis relacionats amb els controls duaners.
- l) Serveis o activitats en general que es refereixin a persones determinades, les afectin o beneficiïn, o que hagin estat motivats per aquestes persones, de manera directa o indirecta.

Article 14. Aplicació territorial

Les taxes per serveis o activitats públics s'exigeixen pel fet de la seva prestació o realització, sense que tingui rellevància a aquests efectes que el lloc on es presti el servei o es realitzi l'activitat estigui fora del territori nacional.

Article 15. Meritació

1. Les taxes es poden meritjar, segons la naturalesa del seu fet imposable:

- a) Quan s'iniciï la prestació del servei o es realitzi l'activitat, sens perjudici de la possibilitat d'exigir-ne el dipòsit previ.
- b) Quan es presenti la sol·licitud que iniciï l'actuació o l'expedient, que no s'ha de realitzar o tramitar sense que s'hagi efectuat el pagament corresponent.

2. Quan les taxes es meritjen periòdicament, un cop notificada la liquidació corresponent a l'alta en el respectiu registre, padró o matrícula, es poden notificar col·lectivament les successives liquidacions mitjançant anuncis en el «Butlletí Oficial de l'Estat».

Article 16. Subjecte passiu

1. Són subjectes passius de les taxes les persones físiques o jurídiques a qui afectin o beneficiïn, personalment o en els seus béns, els serveis o activitats públics que constitueixen el seu fet imposable.
2. Si s'escau, tenen la consideració de subjectes passius les herències jacents, comunitats de béns i altres entitats que, sense tenir personalitat jurídica, constitueixin una unitat econòmica o un patrimoni separat susceptibles d'imposició.

Article 17. Responsables

1. Sens perjudici del que preveu la Llei general tributària en matèria de responsabilitat i garanties del deute tributari, han de respondre solidàriament de les taxes les entitats o societats asseguradores de riscos que motivin actuacions o serveis administratius que constitueixin el fet imposable d'una taxa.
2. En les taxes establertes per raó de serveis o activitats que beneficiïn els usuaris o ocupants d'habitatges, naus, locals o, en general, d'immobles, són responsables subsidiaris els propietaris d'aquests immobles.

Article 18. Exempcions i bonificacions

Sens perjudici del que preveu l'article 8, no s'admet, en matèria de taxes, cap tipus de benefici tributari, excepte a favor de l'Estat i la resta d'ens públics territorials o institucionals o com a conseqüència del que estableixen els tractats o acords internacionals.

Article 19. Elements quantitius de la taxa

1. L'import estimat de les taxes per la prestació d'un servei o per la realització d'una activitat no pot excedir, en conjunt, el cost real o previsible del servei o activitat de què es tracti i, en un altre cas, el valor de la prestació rebuda.
2. Per a la determinació de la quantia o tarifa de la taxa s'han de prendre en consideració les despeses directes o indirectes que contribueixen a la formació del cost total del servei o activitat, fins i tot les de caràcter financer, amortització d'immobilitzat i generals que siguin aplicables, tot plegat independentment del pressupost o organisme que les satisfaci.
3. La quota tributària pot consistir en una quantitat fixa assenyalada a l'efecte, es pot determinar segons un tipus de gravamen aplicable sobre elements quantitius que serveixin de base imposable o es pot establir conjun-

tament pels dos procediments, segons es disposi en el corresponent real decret.

Article 20. Memòria economicofinancera

Els projectes de real decret que acordin l'aplicació d'una taxa i aquells que despleguin la regulació de la quantia de la taxa han d'incloure, entre els antecedents i els estudis previs per a l'elaboració, una memòria economicofinancera sobre el cost, o valor del recurs o activitat de què es tracti i sobre la justificació de la quantia de la taxa proposada.

La falta d'aquest requisit determina la nul·litat de ple dret de la disposició.

CAPÍTOL III

Gestió i liquidació de les taxes

Article 21. Pagament

El pagament de les taxes es pot fer en efectiu o mitjançant la utilització d'efectes timbrats, segons es disposi reglamentàriament.

Article 22. Gestió

La gestió de les taxes correspon al Ministeri d'Economia i Hisenda, sens perjudici del que disposen la normativa reguladora de la hisenda de les comunitats autònomes i de la resta d'hisendes territorials o les lleis reguladores de cada taxa.

2. D'acord amb la naturalesa i les característiques de cada taxa, es pot establir reglamentàriament la participació, en el procediment de gestió tributària, d'altres departaments ministerials, ens o organismes diferents del Ministeri d'Economia i Hisenda.

3. En la gestió de les taxes s'han d'aplicar, en tot cas, els principis i els procediments de la Llei general tributària i, en particular, les normes reguladores de les liquidacions tributàries, la recaptació, la inspecció dels tributs i la revisió d'actes en via administrativa.

Article 23. Autoliquidació

Els subjectes passius de les taxes estan obligats a practicar operacions d'autoliquidació tributària i a realitzar l'ingrés de l'import en el Tresor, quan així es prevegi reglamentàriament.

TÍTOL III

Preus públics

Article 24. Concepte

1. Tenen la consideració de preus públics les contraprestacions pecuniàries que se satisfan per:

- a) La utilització privativa o l'aprofitament especial del domini públic.
- b) Les prestacions de serveis i els lliuraments de béns accessoris a aquelles efectuades pels serveis públics postals.
- c) La prestació de serveis o realització d'activitats efectuades en règim de dret públic quan es doni alguna de les circumstàncies següents:

Que els serveis o les activitats no siguin de sol·licitud o recepció obligatòria pels administrats.

Que els serveis o les activitats siguin susceptibles de ser prestats o realitzats pel sector privat, pel fet de no implicar intervenció en l'actuació dels particulars o qualsevol altra manifestació d'autoritat, o bé pel fet de no tractar-se de serveis en els quals estigui declarada la reserva a favor del sector públic conforme a la normativa vigent.

2. A l'efecte del que disposa la lletra c) del número anterior no es considera voluntària la sol·licitud per part dels administrats:

a) quan els vingui imposada per disposicions legals o reglamentàries.

b) quan constitueixi condició prèvia per realitzar qualsevol activitat o obtenir drets o efectes jurídics determinats.

Article 25. Quantia

1. Els preus públics s'han d'establir a un nivell que cobreixi com a mínim els costos econòmics originats per la realització de les activitats o la prestació dels serveis o que resulti equivalent a la utilitat que se'n derivi.

L'import dels preus públics per la utilització privativa o aprofitament especial del domini públic s'ha de fixar prenent com a referència el valor de mercat corresponent o el de la utilitat que se'n derivi. En els supòsits de permisos i concessions de mines i hidrocarburs, cal tenir en compte la superfície objecte del dret.

2. Quan hi hagi raons socials, benèfiques, culturals o d'interès públic que així ho aconsellin, es poden assenyalar preus públics que resultin inferiors als paràmetres previstos en l'apartat anterior, amb l'adopció prèvia de les previsions pressupostàries oportunes per a la cobertura de la part del preu subvencionada.

3. Quan la utilització privativa o l'aprofitament especial comporti una destrucció o deteriorament del domini públic no prevista en la memòria economicofinancera a què es refereix l'article següent, el beneficiari, sens perjudici del pagament del preu públic corresponent, està obligat al reintegrament del cost total de les respectives despeses de reconstrucció o reparació.

Si els danys són irreparables, la indemnització consisteix en una quantia igual al valor dels béns destruïts o a l'import del deteriorament dels danysats.

Article 26. Fixació

1. La fixació o modificació de la quantia dels preus públics ha de ser realitzada, llevat que una llei especial disposi el contrari:

a) Per ordre del departament ministerial del qual depengui l'òrgan o ens que els ha de percebre i a proposta d'aquests.

b) Directament pels organismes autònoms de caràcter comercial, industrial o financer, amb l'autorització prèvia del ministeri de què depenguin, quan es tracti de preus corresponents a la prestació de serveis o la venda de béns que constitueixin l'objecte de la seva activitat.

2. Tota proposta de fixació o modificació de preus públics ha d'anar acompanyada d'una memòria economicofinancera que n'ha de justificar l'import que es proposi, el grau de cobertura financera dels costos corresponents i, si s'escau, les utilitats derivades de la realització de les activitats i la prestació dels serveis o els valors de mercat que s'hagin pres com a referència.

Article 27. Administració i cobrament dels preus públics

1. L'administració i el cobrament dels preus públics els han de dur a terme els organismes, serveis, òrgans o ens que els hagin de percebre.

2. Els preus públics es poden exigir des que s'efectuï el lliurament de béns, es concedeixi la utilització privativa o aprofitament especial del domini públic o s'iniciï la prestació de serveis que en justifiquen l'exigència.

3. El pagament dels preus públics s'ha de realitzar en efectiu o mitjançant la utilització d'efectes timbrats.

4. Es pot exigir l'anticipació o el dipòsit previ de l'import total o parcial dels preus públics.

5. Quan per causes no imputables a l'obligat al pagament del preu no es realitzi l'activitat, no tingui lloc la utilització privativa o aprofitament especial del domini públic o no es presti el servei, és procedent la devolució de l'import que correspongui o, tractant-se d'espectacles, el bescanvi de les entrades quan això sigui possible.

6. Els deutes per preus públics es poden exigir mitjançant el procediment administratiu de constrenyiment quan hagin transcorregut sis mesos des del venciment sense que se n'hagi pogut aconseguir el cobrament malgrat haver-se realitzat les gestions oportunes.

Al final d'aquest període, els subjectes a què es refereix l'apartat 1 d'aquest article poden sol·licitar al Ministeri d'Economia i Hisenda que procedeixi al cobrament dels preus pel procediment de constrenyiment i, a aquest efecte, cal que adjuntin la corresponent relació de deutors i els justificants acreditatius de les circumstàncies previstes en el paràgraf anterior.

7. En el que no està previst expressament en aquesta Llei l'administració i el cobrament dels preus públics s'han de realitzar de conformitat amb el que preveu la Llei general pressupostària i altres normes que resultin aplicables a aquests preus.

DISPOSICIONS ADDICIONALS

Primera. *Modificació de la Llei general tributària.*

A partir de l'entrada en vigor d'aquesta Llei, l'article 26.1, a), de la Llei 230/1963, de 28 de desembre, general tributària, queda redactat en aquests termes:

«26.1, a) Les taxes són tributs el fet imposable dels quals consisteix en la prestació de serveis o la realització d'activitats en règim de dret públic que es refereixin als subjectes passius, els afectin o els beneficiïn, quan concorrin les dues circumstàncies següents:

- a) Que siguin de sol·licitud o recepció obligatòria per part dels administrats.
- b) Que no puguin ser prestats o realitzats pel sector privat per tal com impliquin intervenció en l'actuació dels particulars o qualsevol altra manifestació de l'exercici d'autoritat o perquè, en relació amb aquests serveis, n'estigui establerta la reserva a favor del sector públic conforme a la normativa vigent.»

Segona. *Exaccions reguladores de preus.*

L'establiment d'exaccions amb finalitat exclusiva de regular el preu de productes determinats es pot efectuar per mitjà del Reial decret, en el qual s'han de contenir aquestes determinacions:

- a) Subjecte passiu i objecte.
- b) Base i tipus màxim quan es fixi per un percentatge i, en els altres casos, els elements i els factors que en determinin la quantia.
- c) Destí o aplicació concret que s'hagi de donar al producte de la percepció.
- d) Organisme encarregat de la seva gestió.

Tercera. *Aranzels de funcionaris públics.*

1. A partir de l'entrada en vigor d'aquesta Llei, les percepcions fixades en aranzel aprovat legalment que siguin cobrades directament pel funcionari s'han de sotmetre, pel que fa a l'establiment, modificació i exacció, als preceptes continguts en aquesta disposició addicional i en la resta de normes reguladores que no resultin contràries al que preveu aquesta.

2. En general, els aranzels s'han de determinar a un nivell que permeti la cobertura de les despeses de funcionament i conservació de les oficines en què es realitzin les

activitats o serveis dels funcionaris, inclosa la seva retribució professional.

Els aranzels s'han d'aplicar sobre els valors comprovats fiscalment dels fets, actes o negocis jurídics i, a falta d'aquells, sobre els consignats per les parts en el corresponent document, llevat dels casos en què les característiques de les activitats dels corresponents funcionaris no ho permetin.

La liquidació de l'aranzel queda incorporada al document públic corresponent. La base d'aplicació dels aranzels, amb menció del número de l'aranzel i els honoraris que corresponguin a cada acte, ha de ser reflectida pel funcionari al peu de l'escriptura o document matriu i de totes les còpies i de l'assentament, certificació o nota estesos i, si s'escau, del document lliurat a l'interessat.

3. Els funcionaris públics que, amb dol o culpa greu, infringeixin el que disposa el paràgraf segon de l'apartat anterior incorreran en falta disciplinària molt greu que, sens perjudici de les responsabilitats d'un altre tipus que es puguin derivar de l'actuació, ha de ser sancionada amb suspensió per un termini de cinc anys i, en cas de reincidència, amb la baixa definitiva del funcionari en el corresponent cos o escala o, si s'escau, separació del servei.

4. Els fedataris públics retribuïts mitjançant aranzel han d'efectuar, amb motiu de l'autorització de documents públics o de la seva intervenció en tot tipus d'operacions, les advertències que siguin procedents sobre les conseqüències fiscals o d'un altre tipus de les declaracions o falsedats en document públic o mercantil.

5. Els aranzels han de ser aprovats pel Govern mitjançant un reial decret proposat conjuntament pel ministre d'Economia i Hisenda i, si s'escau, pel ministre del qual depenguin els funcionaris retribuïts mitjançant aquell.

Al projecte de reial decret cal adjuntar-hi una memòria econòmicofinancera i n'ha d'emetre informe el Consell d'Estat.

6. Sens perjudici de les competències pròpies dels ministeris de què depenguin els funcionaris retribuïts mitjançant aranzels, els serveis del Ministeri d'Economia i Hisenda han de comprovar l'aplicació que n'efectuïn amb motiu de la que correspongui, si s'escau, realitzar de la situació tributària d'aquests funcionaris, i retre compte de les anomalies advertides al ministeri del qual depenguin, als efectes disciplinaris que siguin procedents.

7. L'import dels aranzels queda afectat a la cobertura directa de les despeses de funcionament i conservació de les oficines en què es realitzin les activitats o serveis dels funcionaris, així com a la seva retribució professional.

Quarta. *Tractament fiscal de les diferències de valor resultants de la comprovació administrativa.*

En les transmissions oneroses per actes entre vius de béns i drets que es realitzin a partir de l'entrada en vigor d'aquesta Llei, quan el valor comprovat a l'efecte de l'impost sobre transmissions patrimonials excedeixi el consignat per les parts en el corresponent document en més del 20% d'aquest i el dit excés sigui superior a 2.000.000 de pessetes, aquest últim, sens perjudici de la tributació que correspongui per l'impost esmentat, té per al transmissor i per a l'adquirent les repercussions tributàries dels increments patrimonials derivats de transmissions a títol lucratiu.

Cinquena. *Adaptació de la Llei orgànica 11/1983.*

A partir de l'entrada en vigor d'aquesta Llei, les taxes acadèmiques i altres drets a què es refereix la lletra b) de l'apartat 3 de l'article 54 de la Llei orgànica 11/1983, de 25 d'agost, de reforma universitària, tenen la consideració de preus públics i s'han de fixar i regular d'acord amb el que estableix l'article esmentat.

Sisena. Modificació del text refós de la Llei general pressupostària.

A partir de l'entrada en vigor d'aquesta Llei, l'article 32 del Reial decret legislatiu 1091/1988, de 23 de setembre, pel qual s'aprova el text refós de la Llei general pressupostària, queda redactat en els termes següents:

«Art. 32. 1. Amb les finalitats previstes a l'article anterior, la hisenda de l'Estat gaudeix, entre d'altres, de les prerrogatives regulades en els articles 71, 73, 74, 75, 111, 112 i 126 de la Llei general tributària.

2. Els mateixos drets assisteixen els organismes autònoms de l'Estat. Si aquests concorren amb la hisenda del mateix Estat, tenen preferència per al cobrament els crèdits d'aquesta última.»

Setena. Aplicació supletòria de la regulació dels preus públics.

El que disposa el títol III d'aquesta Llei és aplicable de manera supletòria respecte de la legislació que estableixin les comunitats autònomes i les hisendes locals sobre preus públics en l'àmbit de les seves competències.

Vuitena. Modificació de la Llei 30/1985, de 2 d'agost, de l'impost sobre el valor afegit.

L'article 5è, apartat 6è, de la Llei 30/1985, de 2 d'agost, de l'impost sobre el valor afegit, queda modificat pel que fa a la redacció en els termes següents:

1. S'afegeix una lletra m) en el paràgraf segon, amb el contingut següent:

«m) Les d'escorxador.»

2. S'hi afegeix un paràgraf final redactat d'aquesta manera:

«Tampoc no està subjecta a l'impost la constitució de concessions i autoritzacions administratives, excepte les que tinguin per objecte la cessió del dret a utilitzar immobles o instal·lacions en ports i aeroports.»

DISPOSICIÓ TRANSITÒRIA

1. Les taxes, incloses les d'origen parafiscal i les denominades exaccions parafiscals vigents, es continuen exigint, segons les normes aplicables a l'entrada en vigor d'aquesta Llei, fins que operin les previsions contingudes en els seus articles 10 i 26.

2. El que preveu l'apartat anterior és aplicable igualment respecte dels preus de caràcter públic actualment vigents.

3. En el termini d'un any, a partir de l'entrada en vigor d'aquesta Llei, el Govern ha d'elaborar nous aranzels dels funcionaris públics pel procediment previst a l'apartat 5 de la disposició adicional tercera.

DISPOSICIÓ DEROGATÒRIA

A l'entrada en vigor d'aquesta Llei queden expressament derogades:

a) La Llei de 26 de desembre de 1958, reguladora de taxes i exaccions parafiscals.

b) L'article 11, apartat 2, de la Llei de 26 de desembre de 1958, sobre règim jurídic de les entitats estatals autònomes.

DISPOSICIÓ FINAL

Aquesta Llei entra en vigor l'endemà de la publicació en el «Butlletí Oficial de l'Estat».

Per tant,

Mano a tots els espanyols, particulars i autoritats, que compleixin aquesta Llei i que la facin complir.

Palau de la Zarzuela, Madrid, 13 d'abril de 1989.

JUAN CARLOS R.

El president del Govern,
FELIPE GONZÁLEZ MÁRQUEZ